

skal I huske på, at serviceloven er en rammelov, og at det ikke er alting, I skal.

Man skriver under afsnittet om revisitering:

»Til en vis grad kan en ændret økonomisk situation smitte af på allerede iværksatte foranstaltninger.«

Det synes jeg kun kan forstås på én måde:

Når nu krisen kradsér ude hos jer, så husk, at I faktisk har ret til at ændre på forudsætningerne for et barns liv. Husk, at det må I godt. I skal bare efterfølgende finde på en faglig begrundelse, som dækker over, at det er økonomi, det handler om.

Der står faktisk også, at på den måde kan kommunerne anvende revisitering som et overordnet værktøj, når udgifterne skal rammestyreres. Jamen hvordan får man kontinuitet til at passe med det? Hvordan får man faglighed til at passe med det?

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Som sagt synes jeg, det er en lille smule for nemt at nøjes med at citere en del af teksten. Jeg læste resten op lige før, og jeg vil gerne understrege en gang til, at naturligvis skal det være de faglige hensyn, der skal stå i højsædet, når man vurderer, hvordan man skal tage hensyn til de børn, og hvad det er for nogle foranstaltninger, man skal lave for børnene.

Men det er jo også sådan, at kommunerne nogle gange laver nye foranstaltninger, og hvis de vurderer, at de foranstaltninger vil være bedre egnet til et barn, der f.eks. er nået til et vist udviklingstrin, skal de selvfølgelig også have mulighed for at gøre det. Men det må aldrig være økonomiske hensyn, der ændrer et barns situation. Det skal naturligvis ske efter en faglig vurdering.

Kl. 22.35

Villy Søvndal (SF):

Det er jo tydeligvis et forslag, der vækker stærke følelser, om man så må sige, og det er jo ikke så sært, for det, vi diskuterer, er de mest udsatte børn og unge, der overhovedet er i samfundet.

Jeg synes, det er meget velkomment, at der kommer et forslag som indspark til den anbringelsesreform, som vist er omtalt tidligere i debatten i dag. Hensigten er jo ikke at lægge sig fast på noget bestemt, men at lægge op til en analyse – mere forsigtigt kan man næsten ikke formulere sig i politik – af forskellige modeller, der så kan fremlægges. Der er nogle ord for,

hvad de analyser skal være optaget af. De skal være optaget af faglighed, af retssikkerhed, af ensartethed og af økonomisk uafhængighed. Det er de fire fikspunkter, som modellerne venligst bedes give svar på.

Der var en interessant debat før under de korte bemærkninger, og jeg vil godt forlænge den lidt. Ét er, hvad socialministeren skriver, og det er efter min opfattelse slemt nok, nemlig et vink med en vognstang til kommunerne, der siger: I kan revisitere, hvis der er lavvande i kommunkassen. Det betyder ikke kontinuitet før børnene, det betyder det modsatte af kontinuitet.

Noget andet er så, hvordan de opfatter det. Ude i de virkelige liv, ude i kommunerne, som skal varetage tingene. KL skriver, at man skal anlægge en økonomisk betragtning, som aldrig før har været prøvet på området. Den 15. januar skriver de direkte i Danske Kommuner, og jeg vil godt gentage citatet og dermed tilbagevise fru Charlotte Dyremoses melding om, at det skal dække faglige vurderinger, for det er ikke tilfældet:

»Udviklingen på børne- og ungeområdet har i en lang årrække været styret af de faglige personer, der arbejder på området. Denne udvikling skal erstattes af en proces ...« osv.

Det er helt tydeligt, hvad det drejer sig om. Det er skrevet, så selv de mest tungnemme er i stand til at forstå det: Væk med de der faglige hensyn. De skal erstattes af noget andet, de skal nemlig erstattes af, at man nu laver økonomisk rammerstyring på området. Sådan er virkeligheden.

Hvis man læser videre, tager de i øvrigt socialministeren til indtægt for udmeldingen. De er meget glade for den melding, de har fået fra socialministeren, fordi den hjælper dem på vej til at lave økonomistyring i et omfang, de ikke har kunnet før. De skriver på den sidste side i deres oplæg:

»Det skal understreges, at uanset om der er tale om »skal«- eller »kan«-opgaver, så er kommunen forpligtet til at reagere, hvis et barn eller en ung er truet på livet ...«.

Det er selvfølgelig rart nok at vide. Der skal trods alt gribes ind i de tilfælde, eller hvis et barn eller en ung er væsentligt truet på udvikling og velfærd, som de fortsætter med at sige.

Indtil nu har vi talt om, at der skulle reageres, hvis et barn var truet på udvikling og velfærd. Nu er det kun, når det er væsentligt truet på udvikling og velfærd eller er i livsfare. Det må man vist sige er et minimumsniveau, selv om man